Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 березня 2009 року № 9 (277)

НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ – ПОНАД УСЕ!

Учасники Форуму націоналістичних сил у Львові задекларували готовність до консолідації націоналістичних патріотичних сил

МЕМОРАНДУМ ФОРУМУ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

Як уже повідомлялося, у Львові відбувся Форум націоналістичних сил, в роботі якого взяли участь близько 600 делегатів і гостей з різних областей України. Публікуємо матеріали Форуму.

Глибоко усвідомлюючи загрози і виклики, які тяжіють над Україною внаслідок політичної, економічної і соціальної кризи, активізації антиукраїнських чинників всередині держави та за її межами, ми, представники націоналістичних політичних партій та громадських організацій Львівщини, Івано-Франківщини, Тернопільщини, Рівненщини, Хмельниччини, Житомирщини, Буковини, Волині, Закарпаття, закликаємо до згуртування усіх патріотичних українських суспільно-політичних інституцій в єдину потужну політичну силу.

Вирішальним напрямом нашої діяльності є політика українського національного державотворення. Нашими першочерговими програмовими завданнями в ***політико-ідеологічній сфері є:***

1. Формування демократичної, справді народної системи влади та державного устрою країни. Необхідно негайно змінити виборчу систему, запровадити відкриті партійні списки при формуванні Верховної Ради, що закріплювало б право виборців безпосередньо визначати рейтингове місце претендентів на депутатський мандат, а не віддавало б це на відкуп їхнім партійним босам.

Закінчення на 5-й стор.

ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

З виступу Юрія ШУХЕВИЧА під час Форуму націоналістичних сил у Львові

Ваше Преосвященство! Шановне панство!

Сьогодні ми вшановуємо 80-річчя Організації Українських Націоналістів. Ми з повагою дивимося на ті постаті, які творили ОУН, на тих досвідчених учасників національно-визвольних змагань 1918–1921 років і тих молодих хлопців, студентів, гімназистів, які зібралися для того, аби створити той орган, що міг би захистити українське суспільство. ОУН – феноменальне явище, яким і досі дивується вся Європа.

Провідники ОУН здатні були пожертвувати власними дрібнопартійними амбіціями і об'єднати шість організацій в одну єдину.

Організація Українських Націоналістів є прикладом жертовності та віри. Все найкраще було віддане на вівтар нації.

Були і в нас розколи, але сьогодні ми повинні неупереджено оцінити учасників національно-визвольних змагань, бо всі вони боролися за волю України. Їх роз'єднували тактичні питання, але в ідею вірили всі – і мельниківці, і бандерівці. Незалежна Україна – це їхня спільна перемога, це перемога українського народу.

Наша держава ще не така, про яку мріяли і боролися провідники ОУН та герої, котрі полягли в боротьбі за Україну. Але Українська держава є!

НЕОБХІДНІСТЬ ОБ'ЄДНУЮЧОЇ СИЛИ

З виступу голови Всеукраїнського братства ОУН-УПА Михайла ЗЕЛЕНЧУКА

Ваше преосвященство! Українські владики! Високий форуме! Я радий вітати Вас від Всеукраїнського Братства ОУН-УПА та від всіх учасників національно-визвольної боротьби.

Мені 85 років, але я приїхав сюди, до славного міста Львова, щоб сказати слово від імені ветеранів ОУН-УПА та від всіх патріотів України.

Я вірю, що ми зуміємо зорієнтуватися та визначитися, що робити. Ми вважаємо, що найбільшим злом є те, що між нами немає об'єднуючої сили, яка би дала змогу створити єдиний блок усіх патріотів України, які керуються духом української нації і хочуть розбудовувати Українську Соборну Незалежну Державу. Ми здатні це зробити.

Я маю віру, що ми створимо сьогодні і проголосимо такий блок, аби ми могли сказати своє слово до народу з трибуни Верховної Ради.

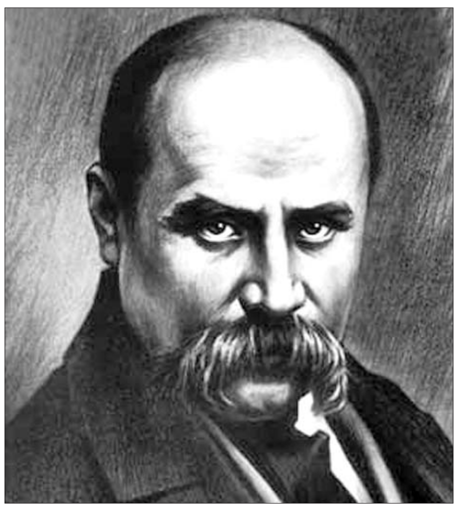
Я хочу нагадати, що ОУН була такою сильною тому, що змогла охопити всі села, всі хутори. В кожному хуторі чи селі були станичні, молодіжні організації. Сьогодні жодна партія не змогла таке зробити.

УПА – це сини і дочки наших предків. Це вони боролися за незалежну Україну більше 10 років і залишили по собі могили.

Ми бачимо, що нинішня Україна – це ще не держава українського народу. Більшість народних депутатів навіть не хочуть розмовляти українською мовою. То хіба вони будуть захищати наші інтереси?!

Від Всеукраїнського братства ОУН-УПА прошу всі партії, особливо наших націоналістів, всі громадські організації, які мають дух української нації, створити такий блок, який би захищав інтереси України та українського народу.

Слава Україні!

ДО 195-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ЙОГО СЛОВО ОБПІКАЄ ПРАВДОЮ

Плине час, змінюються держави, режими та ідеології... У вільній і незалежній Україні ми зараз можемо припадати до цілющих джерел українського Генія Тараса Шевченка, до вічно живого слова, над яким не нависає тінь цензорів із таємничими інструкціями. Тарасу Григоровичу зведено понад 400 пам'ятників на всіх континентах. Його твори перекладено 140-а мовами світу.

Пам'ять про батька Тараса – це не зведення погруддя чи пам'ятника. Це, перш за все, пам'ять серця, пам'ять душі. Але не треба робити ідола з Тараса! Його вогненне слово живе поміж нас. Його слово і сьогодні горить любов'ю до України і ненавистю до її ворогів. Його слово і сьогодні обпікає правдою:

Степи мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.

Іван РЕУЦЬКИЙ

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

09
4 820102 210017

ЧИЄ ЗАМОВЛЕННЯ ВИКОНУЄ КРАВЧУК?

Володимир БОРЕЙЧУК,
заступник голови
Конгресу Українських
Націоналістів

Українські націоналісти радять Леоніду Кравчуку згадати розруху та здачу всіх національних інтересів України за часів його правління. "Саме підлабузництво та нечітка політична позиція Кравчука у відносинах із Росією призвели до фактичної втрати частки майна та золотовалютного фонду колишнього Радянського Союзу, що мали відійти Україні", – наголосив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, коментуючи заяву Л.Кравчука щодо відставки Віктора Ющенка.

За його словами, Кравчук змусив український народ піти з "кравчучками" по світу. "Чому перший президент не говорить про те, що за його правління Україна втратила ядерний статус, Чорноморський флот, який, відповідно до внеску України в розбудову військово-морських сил колишнього Радянського союзу, мав належати Україні? Саме за президентства Кравчука відбувся розвал промислового та аграрного секторів України. Згадаймо, що під час приватизації державного майна обіцянка, що кожний громадянин стане власником 1/50 мільйонної частки майна, залишилася порожнім дзвоном. Чому Леонід Макарович не говорить про гіперінфляцію?", – запитує Борейчук.

За словами заступника голови КУН, така позиція Кравчука продиктована дружбою Медведчука з Юлією Тимошенко. "Допоки Медведчук не підтримував БЮТ і не був позаштатним радником Прем'єр-міністра, Леонід Макарович підтримував Партію регіонів, або ж взагалі мовчав. Не викликає жодного сумніву, що колишній головний ідеолог ЦК КПУ Л.Кравчук долучився до об'єднання БЮТ з комуністами і не сприймає дій першого дійсно українського Президента Віктора Ющенка.

Заява Кравчука є технологічним ходом штабу БЮТ, завдання якого дискредитувати Віктора Ющенка та перекласти відповідальність уряду за економічну ситуацію в державі на Президента та його команду", – зазначив Борейчук.

"Бездарна політика уряду Тимошенко майже знищила українську економіку. І Кравчук це чудово розуміє, однак він радить піти у відставку Віктору Ющенку, не називаючи на це причин. То що ж не подобається Л.Кравчукові в діях Президента Віктора Ющенка? Визнання Голодомору 1932–1933 років як геноциду української нації, демонтаж пам'ятників та перейменування вулиць, що носять ім'я катів українського народу, визнання Борців за волю України, намагання створити Єдину Помісну Українську Православну Церкву, розсекречення таємних архівів КДБ, тверда позиція з відстоювання національних інтересів у стосунках з Росією тощо? Адже така політика Віктора Ющенка не відповідає ідеологічним засадам СДПУ(о) та БЮТ. Краще ніж безпідставно відправляти Президента В.Ющенка у відставку, Леонід Кравчук мав би порадити прем'єру Тимошенко не брехати українському народу та запропонувати ефективну програму виходу України з кризи, до якої довів уряд Тимошенко", – наголосив заступник голови КУН Володимир Борейчук.

КОРОТКО

ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів вшанувала 138-у річницю від Дня народження славної дочки України, поетеси Лесі Українки.

25 лютого націоналісти разом з Товариством "Просвіта" імені Тараса Шевченка, Українською партією, Козацтвом, Об'єднанням Рідновірів та адміністрацією бібліотеки імені Лесі Українки поклали квіти до могили сім'ї Косачів на Байковому кладовищі.

"Протягом усього творчого життя Леся Українка оспівує людину-борця, звитяжця, людину нездоланну, яка в ім'я високої мети, Української держави здатна жертвувати собою. Творчість поетеси давно уже вийшла з українських берегів. Її лірика, поеми, п'єси перекладені на десятки мов народів світу" – сказав заступник голови Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк під час вшанування пам'яті.

КИЇВСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ НЕ ДОПУСТИЛИ БЕЗПІДСТАВНОГО ЗВІЛЬНЕННЯ РОБІТНИКІВ

"Ні, я жива! Я буду вічно жити! Я в серці маю те, що не вмирає", – процитував Ю.Шепетюк уривок з "Лісової пісні".

Трудовий колектив заводу "Генератор" висловив подяку Київській міській організації Конгресу Українських Націоналістів за допомогу в організації пікету проти безпідставного звільнення 750-и робітників та затримки заробітної плати.

Після пікетування Оболонської районної державної адміністрації, наступного дня, на завод "Генератор" прибув перший заступник міністра Міністерства промислової політики Олександр Пінський, який пообіцяв знайти кошти на виплату заборгованості по заробітній платі та особисто контролювати стан справ на заводі.

Прес-служба КУН

ДІАЛОГ КУЛЬТУР

УКРАЇНА – ТУРЕЧЧИНА:
НА ПАРТНЕРСЬКИХ ЗАСАДАХ

У Дипломатичній академії України при МЗС України з нагоди 360-річчя укладення першого українсько-турецького договору відбувся "круглий стіл" на тему: "Історія і сучасний стан відносин між Україною і Туреччиною".

Із вступним словом до присутніх звернувся голова національного комітету України міжнародної громадської організації "Платформа Діалог Євразія", яка зініціювала проведення цього заходу, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук.

Вітальні промови на "круглому столі" виголосили віце-голова "Платформи Діалог Євразії" Харун Токак, голова Комітету Верховної Ради України з питань європейської інтеграції Борис Тарасюк, Надзвичайний і Повноважний Посол Туреччини в Україні Ердоган Ішджан, директор IV Департаменту МЗС України Олександр Міщенко.

Сергій МИКОЛАЄНКО

У виступах наголошувалося, що Україну й Туреччину здавна поєднує спільна історія. Були в ній як негативні, так і позитивні сторінки. Відрадно, що після укладення 360 років тому першого українсько-турецького договору у наших стосунках домінують позитивні тенденції. Упродовж цього довгого й складного періоду Туреччина тричі простягала товариську руку підтримки своєму сусідові – Україні.

Вперше це сталося 360 років тому, коли турецький султан і Богдан Хмельницький уклали між собою договір; вдруге – у 1918 році – тоді Османська Порта відразу ж заявила, що визнає Українську Народну Республіку; втретє – з проголошенням Незалежности України у 1991 році (до речі, турецька сторона зробила це однією з перших країн світу – 6 грудня).

Відтоді стосунки між державами будуються на принципах рівности, добросусідства, ділового партнерства, взаємовигоди. Наші стратегічні цілі багато в чому співпадають, а тому на шляху до мети маємо об'єднати зусилля, діяти спільно.

Зокрема, за словами Надзвичайного і Повноважного Посла Туреччини в Україні Ердогана Ішджана, останнім часом нового імпульсу набрали політичні й економічні стосунки між обома країнами. Україна і Туреччина стали впливовими силами у евразійському регіоні.

Далі перед учасниками "круглого столу" виступили з доповідями Володимир Сергійчук, доцент університету міста Баликесір (Туреччина) Оздемір Бюлент, професори Григорій Халимоненко (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) і Бостанджи Наджи (університет "Газі", Анкара, Туреччина). У їхніх виступах йшлося про спільне минуле народів обох країн, про те, як країни прийшли до укладення в 1649 році першого українсько-турецького договору, розвивали і поглиблювали співробітництво, добросусідські відносини у наступний період своєї багатовікової історії, культурні взаємини українського і турецького народів у минулому й сьогоденні.

Відзначалося, зокрема, що позиції України і Туреччини співпадають з широкого кола актуальних питань міжнародного життя. Туреччина підтримує євроатлантичні прагнення України і готова надавати їй свою консультативну допомогу, поділитися досвідом щодо проходження етапів набуття членства у Європейському Союзі.

Позитивно складається діалог щодо забезпечення безпеки і стабільности в Чорноморському регіоні. Між країнами вже укладено 80 угод, що регулюють відносини майже у всіх сферах двосторонньої співпраці.

"Майбутнє України і Туреччини крізь призму спільних інтересів та різних поглядів" – з такою темою виступив завідуючий кафедрою політичної аналітики і прогнозування Національної академії при Президенті України Сергій Телешун. А президент Міжнародного педагогічного клубу європейських столиць Борис Жебровський свій виступ присвятив питанню реалізації спільних українсько-турецьких проектів у галузі освіти. Він зазначив зокрема, що на сьогодні 14 українських вузів плідно співпрацюють з 24 навчальними закладами Туреччини, влаштовують спільні заходи, здійснюють обмін студентами.

Перший Надзвичайний і Повноважний Посол України в Туреччині Ігор Турянський у своєму виступі особливо наголосив, що Чорне море не розділяє, а зближує обидві країни. Він висловив упевненість, що до принципів мирного співіснування, покладених в основу договору між турецьким цісарем і військом Запорозьким та народом руським (українським) про торгівлю на Чорному морі, укладеного 360 років тому, нинішні й прийдешні покоління додадуть нових позитивних імпульсів в ім'я зближення наших народів, наповнять новим змістом подальшого розвитку на партнерських засадах.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПАНОПТИКУМ

"ПОЛІТТЕХНОЛОГ" ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО

Степан ХМАРА

Днями тов. Кравчук зробив менторську заяву, якою закликав Президента Ющенка подати у відставку. Він заявив: "Вихід бачу тільки один – дострокові вибори президента. Цього вимагає більшість людей".

Отже, рецепт порятунку України від Кравчука – це дострокове усунення від влади нині діючого президента. "Такий крок може зупинити хвилю проблем, заспокоїти суспільство, відкрити сподівання на реальний вихід з кризи", – стверджує Леонід Макарович.

Ось де, виявляється, головний корінь зла і всіх наших бід. Усунемо президента і заживемо щасливо і безтурботно.

Ну а далі тов. Кравчук видає, чим він насправді є адвокатом, кого хоче вивести за дужки відповідальності, звинувачуючи президента у тому, що він хоче "перекласти вину на уряд", і таким чином він, тобто президент, відмовляється виконувати свої конституційні обов'язки.

З кого треба перекладати відповідальність на уряд, якщо саме він, згідно з Конституцією, є найвищим органом виконавчої влади в державі? То хто має відповідати за його безглузду діяльність?

Чому це за діяльність уряду мусить відповідати президент, який, до речі, його не формує (окрім двох міністрів), а не прем'єр і парламент, які його формують і затверджують! Президент до цього відношення не має.

А потім Леонід Макарович вдається до вже зовсім відвертої брехні, коли заявляє, що президент нібито відмовився виконувати конституційні зобов'язання. Думаю, що не тільки я, а й ніхто цього не чув.

Дійсно, президент, згідно зі ст.102 Конституції, має величезні обов'язки: він є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, прав і свобод людини та громадянина. Але дволикий Кравчук "забув", що президент позбавлений реальних інструментів виконання цих зобов'язань тими незаконними змінами, що сплюжили Конституцію 1996 року.

І тов. Кравчук має пряме і безпосереднє відношення до цих змін, зрежисованих його соратником Медведчуком та їхньою "мафіозною" СДПУ(о), до якої Кравчук належав і з рук якої годувався.

Не знаю, чи й зараз Леонід Кравчук належить до СДПУ (о), але годівницю змінив. Це видно з його адвокатської позиції в ролі сучасної "телезірки".

Хто пам'ятає його монолог на 5 каналі 30 листопада 2008 року, той зрозуміє, що Кравчук виконує роль неформального пропагандиста і адвоката Тимошенко. Хто хоч трохи знає тов. Кравчука, той не сумнівається, що він ніколи не працював ні за ідею, ні за гарні очі.

Кравчук не з простачків, щоб не бачити "досягнень" пані Тимошенко і її "бандформування мародерів" під назвою БЮТ. Він добре бачить і все розуміє, але безсоромно замовчує.

Мовчить про те, як п. Тимошенко "вирішувала" м'ясну, цукрову, бензинову кризи у 2005 році, як разом з деякими товаришами з Нацбанку у 2005 і 2008 роках "зміцнювала" гривню, коли обібрали мільйони наших співвітчизників і нанесли удар по нашим експортерах.

Тепер вона від цього відмежовується, намагаючись всю вину перекласти на Нацбанк. В кого коротка пам'ять, нехай підніме стенограму і прочитає, як вихваляв ревальвацію гривні навесні минулого року рупор п. Тимошенко, колишній університетський компартсекретар пан Немиря.

Мусив би сказати правду, якби хоч трішки совісті мав, Кравчук і про те, як форсовано здає інтереси України Росії п. Тимошенко, підписуючи кабальні газові угоди, кровохаркаючі наслідки яких для України ще попереду!

Як заблокувала використання за призначенням нафтопровід Одеса-Броди, чим зберегла іноземного монополіста на українському ринку нафтопродуктів з непропорційно високими цінами на них, порівняно з падінням ціни на нафту на світових ринках, і водночас вдарила по вітчизняних нафтопереробниках, за що тепер розплачуються наші громадяни. Як блокує розробку вітчизняних нафто-газових родовищ.

Якої шкоди нанесла вітчизняним аграріям, як хоче вирвати від України через так звану приватизацію суперстратегічні об'єкти: харківський "Турбоатом", одеський припортовий, "Укртелеком" та інші, як намагається передати всю нашу урановидобувну галузь Росії. З вищенаведеного очевидно, що Юлія Тимошенко, заради досягнення диктаторської влади, готова здати Україну оптом і вроздріб.

Зараз почалася комплексна підготовка до захоплення нею влади в Україні. Робота ведеться в усіх напрямках.

У цьому контексті на пропагандистському фронті в цю кампанію активно включився тов. Кравчук. Саме з цією метою за ініціативи Тимошенко і був створений так званий Комітет старійшин під її фінансове забезпечення, яким заправляє Кравчук.

Зрозуміло, чому зараз він активізувався. Для того, щоб: по-перше, шантажувати президента і таким чином паралізувати його діяльність.

По-друге, відвернути увагу від непрофесійної діяльності самої Тимошенко, її економічних провалів і відсутності реальної програми пом'якшення соціально-економічної кризи та бажання перекласти вину за свої гріхи на президента.

По-третє, п. Тимошенко добре відчуває, що до календарних виборів президента її шанси будуть катастрофічно падати. Тому їй вигідно, щоб вибори президента відбулися якнайшвидше, поки люди ще не зовсім відчувають наслідків її діяльності.

І нарешті політтехнологи Тимошенко хочуть побачити реакцію президента і суспільства на цю провокацію. Якщо реакція з боку президента буде млявою, то атаки на нього будуть посилюватися. Саме такий план виношує група Кравчука.

І не випадково цю роль відведено Кравчукові. Його достатньо разів прокрутили на телеканалах, відретушовуючи позитивний образ як поважного, авторитетного політика, першого президента відновленої Української держави, мало не її творця.

Розрахунок очевидний: молоде покоління не знає, а старшим трохи вже призабулася його злощасна діяльність і та величезна шкода, яку він наніс Україні.

І тому його випад проти президента – це насамперед атака на Україну.

Нехай ні в кого не складається враження, що я в захопленні від діяльності президента Ющенка. Це не так.

Моя мета захищати інтереси України. Мене дратує жалісливо-проповідницький тон нашого президента. І навіть, розуміючи всю складність його обов'язків з обмеженими Конституцією повноваженнями, все одно потрібно рішучіше шукати ключі для вирішення проблем.

Наведу кілька міркувань з цього приводу.

Я втомився повторювати, що за всі роки незалежности гіршого міністра МВС, ніж Луценко, не було. Перший раз призначення Луценка на цю посаду у 2005 році можна зрозуміти – президент ще не знав, що це за птиця. Але вдруге, у 2007, його вже пропонувала Тимошенко, парламент затверджував, але президент не протестував. Це вже, щонайменше, дивно.

Сьогодні я стверджую: Луценко негайно повинен бути усунений з посади і заарештований, бо це небезпечний провокатор-авантюрист, діяльність якого загрожує національній безпеці України.

Наведу деякі факти.

Ще у жовтні 2008 року в інтерв'ю "ДТ" він заявив, що нібито в Криму готується небезпечна провокація з дестабілізації ситуації, розроблена у секретаріаті президента України.

В той же день повинна була бути порушена кримінальна справа за даним фактом, а оскільки це явна брехня, то після допиту Луценка вона мала б бути перекваліфікована вже проти нього персонально.

У січні на прес-конференції в Івано-Франківську Луценко заявляє, що йому відомо про суддю Зварича, який переховується у Києві під прикриттям одного нардепа. Нагадаю, що мова йде про небезпечного злочинця, якого оголошено в міжнародний розшук.

Отже, Луценко знає, але нікого не заарештовує, ніяких реальних кроків не здійснює, таким чином покриваючи злочинців, тобто сам скоює злочин. Прокуратура кримінальну справу також чомусь не порушує.

В такому випадку президентові випадало б звернутися до парламенту з пропозицією дати згоду на звільнення Генерального прокурора за бездіяльність. Тут вже мав би взяти на себе відповідальність парламент за своє рішення.

Нещодавно Луценко вдається до чергової провокації, заявляючи, що він буде намагатися запровадити візовий режим з Грузією і Молдовою.

І нарешті бандитський інцидент в Криму, в селі Мирне. Президент зобов'язує Луценка в тижневий термін за власний рахунок зробити ремонт помешкання потерпілої сім'ї. І гірко і смішно. Чому б не вимагати від прем'єра Тимошенко негайно звернутися до парламенту дати згоду на звільнення Луценка – за її словами "молодого і прогресивного міністра"?

Ще навесні 2005 року Луценко публічно заявив, що він знає, який депутат перевозив з Росії діоксин для отруєння Ющенка. І все це сходить йому з рук. Безвідповідальність і безкарність справді завдає збитків національним інтересам і національній безпеці.

Почуття загальної безвідповідальности призводить до того, що Прем'єр-міністр Тимошенко замість того, щоб прозвітувати з проблемних питань з енергобезпеки, намагається зірвати засідання РНБО, вибігає до журналістів і нахабно бреше, намагаючись ввести в оману громадськість держави.

Що мав би зробити президент в такій ситуації? На жаль, наш президент не знаходить часу для спілкування з досвідченими і чесними людьми.

Я визнаю, що Віктор Андрійович не сильний президент, але ніхто не заперечуватиме, що це перший дійсно український президент. І треба визнати, що як банкір, прем'єр і президент він зробив чимало корисного для України.

На відміну від Ющенка, Тимошенко, крім завданої шкоди, нічого доброго для України не зробила і не зробить, бо для неї національні інтереси України ніщо, українська культура їй чужа, а українцям вона безмежно бреше і думає, що вони постійно віритимуть у її брехню.

Я критикую президента, але це доброзичлива критика, і я вважаю, що маю на це моральне право. Але тов. Кравчук такого права не має. Йому сидіти б десь тихенько у своїй "хатині", замолювати гріхи і дякувати Богові, що гірка чаша відповідальности його оминула.

Не будемо вже йому докоряти за дії совєтського періоду, коли він займався антиукраїнською комуністичною пропагандою, антирелігійними гоніннями. А потім, вже будучи на високих посадах в незалежній державі, продовжував брехати, що не знав про голодомори в Україні, політичні репресії, депортації тощо.

А ось про деякі злочини проти Української держави дещо пригадаємо. Бо якщо все пригадувати, то жоден папір того не витримає.

Кравчук практично підтримав ГКЧП, закликаючи зберігати спокій, збирати врожай і готуватися до зими.

Не без участі Кравчука багатомільярдні заощадження наших громадян перекочували до Москви. Кабальні угоди, підписані в Біловезькій Пущі щодо створення СНГ, теж були. Добре, що народні депутати їх виправили.

Видав незаконний указ про створення ЧМП "Бласко", з якого почалося розграбування Чорноморського пароплавства. Верховна Рада першого скликання його скасувала як незаконний.

Видав таємний указ "Про товарні облігації" у 1993 році. На щастя, мені вдалося роздобути той указ, і згодом ВРУ його скасувала. Це був надзвичайно небезпечний для України документ. Чому його і засекретили.

Здав ядерний статус України. Це один з найбільших злочинів проти України. І зараз Кравчук продовжує безсоромно брехати, що нібито Україна не могла утримувати ядерну зброю.

З благословення і за дорученням Кравчука в 1993 році була створена так звана корпорація "Республіка" на чолі з легендарним Бакаєм, яка мала розраховуватися з Туркменістаном за поставлений в Україну газ. Почалися величезні махінації з газом. І вже тоді Бакай повісив на Україну борг 240 мільйонів доларів США!

Може, таємниця любові Леоніда Макаровича до Юлії Володимирівни криється у спільній любові до газу, адже леді Ю не менш легендарна газова принцеса з її ЄЕСУ, і збитків вона завдала Україні не менше, ніж "принц" Ігор.

Не можу з болем не згадати ганебну і блюзнірську поведінку Кравчука після звірського вбивства світлої пам'яті талановитого журналіста, народного депутата, чесної людини Бойка у 1992 році.

Бандитську приватизацію і знамениті "кравчучки" пам'ятають всі і без мого нагадування. Діяння Кравчука спонукали мене з трибуни Верховної Ради у 1993 році заявити на всю Україну: президент Кравчук є хрещеним батьком мафії в Україні!

Це грізне звинувачення. Але у мене було безліч фактів, які підтверджували, що Кравчук, який мав величезні повноваження президента (незрівнянні з нинішніми), став основоположником "кримінально-мафіозної корумпованої влади" в Україні. Він започаткував велике розграбування України.

Знаю від найближчого оточення наступного президента Кучми, що на підставі незаперечних фактів і документів готувався арешт Кравчука, на який чомусь не дав згоди Кучма. А вже у вересні 1994 року на довиборах Кравчук заховався за броню народного депутата.

Ще один штрих до портрета Кравчука вже зовсім з близького минулого.

Одна політична сила на виборах до ВР у 2006 році йшла під закодованою назвою Блок "Не так!". На її агітках були викарбувані гасла: "НАТО – нет!", " Русскому языку – Да!". І прикрашав цю макулатуру неперевершений Леонід Макарович!

Я вірю, що до нашого народу в належній мірі повернеться почуття честі і гідності. І тоді Україна нарешті очиститься від корости, що так її обсіла!

"Українська правда",
26 січня 2009 р.

КУН У ДІЇ

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ: "МОЇ ПРІОРИТЕТИ – УКРАЇНА, РОДИНА, МОРАЛЬНІ ПРИНЦИПИ"

25 лютого в інформаційному агентстві Медіастар в режимі онлайн заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ відповідав на запитання читачів.

– На Вашу думку, дострокові президентські вибори вирішать питання політичної кризи в Україні?

М.ПШЕВЛОЦЬКИЙ: Ні. Вибори повинні бути проведені у відповідності до Конституції. Після цього не виключаю доцільності дострокових парламентських виборів. Але на основі нового виборчого законодавства.

– Над якими політичними чи соціальними проектами працює зараз ЛОО КУН, чи маєте амбіції підкорити собі мандати у парламенті?

– У соціально-економічній сфері найважливішим, на нашу думку, є активізація дрібного і середнього підприємництва, створення для цього відповідних законодавчих преференцій та передумов, зокрема в частині вирішення проблеми просторового чинника, простіше кажучи, забезпечення земельними ділянками для ведення бізнесу. В першу чергу ми працюємо над згуртуванням націоналістичних, патріотичних, правих політичних сил. Одним із головніших політичних завдань бачимо зміну виборчого законодавства.

– Які політичні сили у Львівській області бачите своїми конкурентами? Чи бачите своїм конкурентом НРУ?

– Праві сили є нашими союзниками, а не конкурентами. Ми бачимо своїм завданням зміну формату стосунків між ними. Не поборювання, а взаємодія.

– Ви повернулися на посаду, а Завтур стверджував, що до Вас, як до попередника свого, є багато запитань, навіть говорив про можливість розслідування щодо діяльності. А тепер він на Київ, Ви знову на свою посаду. Що сталося?

– Це запитання до пана Завтура. Можу лише повідомити, що, розглядаючи матеріали перевірок роботи Головного управління земельних ресурсів, прокуратура області двічі виносила постанови про відмову у порушенні кримінальної справи у зв'язку із відсутністю для цього підстав.

– Яких успіхів Вам вдалося досягти, перебуваючи на посаді в.о. начальника Головного управління Державного земельного агентства у Львівській області більше трьох тижнів? За цей час можете пригадати рутинність роботи так званого вигрібання прорахунків вашого попередника, чи ні?

– Про успіхи краще судити збоку. Головний позитив напевно полягає в оздоровленні моральної атмосфери і в тому, що гасло справедливість є і за неї треба боротися" можна не лише проголошувати.

– Сеника "підуть" у відставку, бо фракція БЮТ обласної ради неодноразово заявляла про порушення ним регламенту сесій?

– Мені не відомі конкретні факти щодо порушення регламенту з боку пана Сеника. Не дивлячись на те, що працює відповідна комісія. Тому подібні чутки, очевидно, занадто передчасні.

– Та тлі політичної та економічної кризи популярність ВО "Свобода" почала зростати, але рейтинги інших представників націоналістичних сил залишаються незмінними. В чому причина?

– Рейтинг КУНу теж зростає, але повільніше. "Свобода" більш активно діє в площині власної розкрутки. А причиною зростання рейтингів політичних сил, які репрезентують праві націоналістичні погляди, полягають у зростанні розуміння з боку суспільства того, що неможливо збудувати успішну державу без державотворчого стрижня, без національної ідеї.

– Можливо, вам щось відомо про суддю Ігоря Зварича?

– Тільки те, що і широкому загалу із засобів масової інформації.

– Чи є дієві антикризові заходи на Львівщині?

– Як і кожен регіон, Львівщина, її керівництво, запропонували певні заходи на подолання кризових явищ. Але, на моє глибоке переконання, успішними можуть бути антикризові дії лише на загальнонаціональному рівні, і лише за умови їхньої системності і комплексності. А також за наявності віри в те, що вони дадуть результат.

– З огляду на поглиблення економічної кризи, чи можна прогнозувати масові заворушення та страйки, себто новий Майдан?

– Гадаю, що протестні настрої будуть знаходити інші форми реалізації, хоча не виключаю і масових публічних виступів.

– Чи не планували Ви зайнятися іншим видом діяльності?

– Кожна людина має в запасі кілька варіантів дій у тій чи іншій ситуації. Зрештою, я займаюся не лише тим, що є на поверхні. Зокрема, я не полишаю роботи наукової, громадської. Працюю над докторською дисертацією.

– Хто, на Вашу думку, з українських політичних лідерів уже фактично "вичерпав" себе?

– В українському політикумі, на превеликий жаль, таких є багато. Причиною цьому є недосконаліть українського виборчого законодавства, яке, по суті, унеможливлює ротацію у вищих ешелонах політичних сил.

– Те, що Львівщину не відключили від газу, означає, що "газову проблему" для львів'ян вирішено?

– Напевно що ні. В оперативному плані це залежатиме від дисциплінованости розрахунків, а якщо говорити стратегічно, то необхідно вирішити низку кардинальних завдань: енергоощадність, нетрадиційні і відновлювальні джерела енергопостачання, диверсифікація джерел енергозабезпечення.

– Хто у нинішній ситуації повинен відповідати за кризове безладдя в країні?

– Всі. Але в першу чергу ті, хто були творцями так званої конституційної реформи 2004 року. Напевно, тільки в Україні можна розпочинати футбольний матч за одними правилами, а завершувати за іншими (у значенні політики).

– Що нового може запропонувати КУН виборцям, які вже давно втомилися від передвиборчих обіцянок політиків?

– Необхідно пропонувати не розлогі масштабні програми чи широкомасштабні програми, а конкретні кроки. Зокрема, зміна виборчого законодавства, зміна податкового законодавства та інші законодавчі преференції для дрібного і середнього підприємництва, вдосконалення земельного законодавства, з метою створити доступ до цього ресурсу дрібним і середнім підприємцям.

– Ви не думали зайнятися викладацькою діяльністю?

– Я практично не полишаю цієї діяльности – 12 років у школі і вже майже 10 років в університеті ім. Івана Франка на географічному факультеті, кафедра ґрунтознавства географії ґрунтів.

– Розкажіть, будь-ласка, про відомі факти розкрадання земельних ресурсів, про незаконне їхнє використання у Львівській області.

– Такі є. І, на жаль, непоодинокі. І ще раз, на жаль, головним інструментом у реалізації незаконних схем отримання земельних ділянок стають суди.

– Серед вашої політичної сили більшість становлять молоді обличчя чи стара гвардія?

– З приємністю хочу відзначити, що на сьогодні ситуація розвивається в напрямку оптимального поєднання досвіду і молодого завзяття. Якщо ще років два тому нас називали партією ветеранів, то сьогодні в ряду Конгресу Українських Націоналістів переважають молоді люди.

– Які пріоритети відіграють найважливішу роль у вашому житті? Чи було так, що осягнути якусь вершину спершу не вдавалося?

– Пріоритети – Україна, родина, моральні принципи. Зокрема, я вважаю, що без повернення в публічне суспільно-політичне життя морально-етичних засад оздоровлення ситуації в Україні неможливе. Щодо другої частини запитання, то я людина витривала, і неодноразово досягати певних результатів доводилося далеко не з першого підходу.

– Ви чимало досягли у своєму кар'єрному зрості. Чи готові до подальших звершень? Можливо, плануєте піти у велику політику?

– Для мене кар'єрні щаблі далеко не найголовніше. А щодо великої політики, то я людина патріархального укладу життя. Мені дуже непросто відриватися від усталеного і адаптуватися до нового.

– Коли-небудь націоналісти об'єднаються? А то, де два пани – там три гетьмани. Усі сорочку на собі деруть, а ніхто про людей не дбає.

– Абсолютно солідарний. І переконаний, що це станеться найближчим часом. Форум націоналістичних сил у Львові – перший крок до цього.

– Пане Миколо, от ви як представник політичної партії, її керуючий у нас на Львівщині, розкажіть, чим займається ваша політична партія, які її конкретні дії? Що ви робили для того, щоб вона була помітною? І ще одне: якого лідера ви бачите на майбутніх президентських виборах?

– Найсвіжішим прикладом нашої діяльності є проведення нещодавно Форуму націоналістичних сил (21 лютого 2009 року Львів). Матеріали розміщені на сайті ЛОО КУН та Інтернет-адресах інших учасників.

Наша партія на президентських виборах підтримуватиме того претендента, який послідовно займає національно-патріотичну позицію. Не виключаю, що єдина націоналістична політична сила, до формування якої ми змагаємо, висуне на цю посаду єдиного кандидата.

– Чи готові Ви до парламентських виборів, чи КУН не братиме участь у передвиборчих перегонах?

– Ми готові до участі і до перемоги!

– Скажіть, КУН за яку виборчу систему? Чи не варто в Україні ввести змішану виборчу систему, поєднавши відкриті виборчі списки та мажоритарну?

– Ми пропонуємо запровадити відкриті партійні списки, тобто таку систему, при якій кандидат у депутати відповідальний і перед політичною силою, і перед виборцями. А його місце в партійному списку визначатимуть саме виборці, а не партійні боси. На Форумі націоналістичних сил було прийняте рішення про збір підписів під вимогою змінити виборче законодавство саме в такий спосіб.

– Які принципово нові кроки може запропонувати Конгрес Українських Націоналістів у вирішенні кризової проблеми?

– Для подолання кризи необхідне пожвавлення економічної активності середнього класу. Для цього потрібне поєднання заходів законодавчого характеру, про що вже говорилось вище, з відновленням функцій фінансово-кредитної системи. Саме з останнього розпочиналася криза і вихід з неї необхідно шукати саме тут.

ТОВ "Форт" (м.Київ, вул.Глибочицька, 17, корп. 2, каб. 224, код ЄДРПОУ 31912908) **проводить прилюдні торги з реалізації нерухомого майна, а саме:**

ЛОТ № 1. Трикімнатна квартира № 33, яка знаходиться за адресою м.Київ, вул. Закревського, буд. 83/2 та є власністю Чернюк Н.І., що мешкає за адресою м.Київ, вул.Закревського, буд. 83/2, кв. 33. Загальна площа квартири 78,0 кв.м. складається з 3-х жилих кімнат площею 44,10 кв.м, коридору, кухні, вбиральні, ванної, веранди. Квартира розташована на 5 поверсі 16 поверхового будинку. Інші дані – невідомі. Майно реалізується в рахунок заборгованості перед ВАТ "Райффайзен Банк Аваль", код ЄДРПОУ 14305909, знаходиться за адресою м.Київ, вул.Лескова, 9. Стартова ціна – 853016,00 грн., без ПДВ. Гарантійний внесок у розмірі 25590,48 грн., без ПДВ. Торги призначені на 19.03.2009 р. об 11.00 за адресою: м.Київ, вул.Глибочицька, 17, корп. 2, каб. 224 приміщення ТОВ "Форт". Остаточний термін подачі заяв 19.03.2009 р. о 10.00. **ЛОТ № 2.** Трикімнатна квартира № 89, розташована за адресою м.Київ, вул.Уборевича, буд. 27. Загальна площа квартири 92,54 кв.м, житлова площа – 53,8 кв.м. Квартира розташована на 18-поверсі 18 поверхового керамзитобетонного будинку і є власністю Чорнойван Євгена Миколайовича та Чорнойван Тетяни Іванівни. Майно реалізується в рахунок погашення заборгованості перед ВАТ "Український Професійний Банк", код ЄДРПОУ 19019775, який знаходиться за адресою м.Київ, вул.Марини Раскової, 15. Стартова ціна – 801096,75 грн., без ПДВ. Гарантійний внесок у розмірі 24032,90 грн., без ПДВ. Торги призначені на 19.03.2009 р. об 11.00 за адресою: м.Київ, вул.Глибочицька, 17, корп. 2, каб. 224, ТОВ "Форт". Остаточний термін подачі заяв 19.03.2009 р. о 10.00. **ЛОТ № 3.** Житловий будинок та земельна ділянка для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, що розташовані за адресою Київська обл., м.Васильків, вул.Ворошилова, буд. 84 та належать на праві власності Ровінській Вікторії Юріївні, що мешкає за адресою: Київська обл., м.Васильків, вул.Ворошилова, буд. 84. Житловий будинок цегляний, двоповерховий, вкритий черепицею, загальною площею 267,5 кв.м та гараж. Земельна ділянка площею 0,1000 га, кадастровий номер 3210700000:13:022:0016. Майно реалізується в рахунок заборгованості перед ВАТ КБ "Хрещатик" м.Київ, вул.Хрещатик, 8-а, код ЄДРПОУ 19364259. Стартова ціна-1844710,20 грн., без ПДВ. Гарантійний внесок у розмірі 55341,31 грн., без ПДВ. Торги призначені на 20.03.2009 р. о 12.00 за адресою: Київська обл., м.Васильків, вул.Шевченка, 1, приміщення ВДВС Васильківського РУЮ. Остаточний термін подачі заяв 20.03.2009 р. об 11.00. **ЛОТ № 4.** Земельна ділянка площею 0,1848 га для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, що розташована за адресою Київська обл., Броварський р-н, с.Рожни, вул.Літківська, кадастровий номер 3221287201:01:089:0032, яка належить на праві власності Бурлакову Самвелу Олександровичу, що мешкає за адресою: м. Київ, вул. Радунська, буд.18-а, кв. 130. Майно реалізується в рахунок заборгованості перед КФ АКБ "Індустріалбанк", м.Київ, вул.Кутузова, 18/7, код ЄДРПОУ 21665873. Стартова ціна – 207284,25 грн., без ПДВ. Гарантійний внесок у розмірі 6218,53 грн., без ПДВ. Торги призначені на 20.03.2009 р. о 15.00 за адресою: м.Бровари, вул.Кірова, 16, приміщення ВДВС Броварського МРУЮ. Остаточний термін подачі заяв 20.03.2009 р. о 14.00. Гарантійні внески, за кожний лот окремо, вносяться на поточний рахунок № 26003060107656 в КГРУ КБ "Приватбанк", МФО 321842, ЄДРПОУ 31912908, одержувач – ТОВ "Форт". Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється впродовж семи банківських днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Ознайомитися з майном можна щодня (крім вихідних та святкових днів), звернувшись до організатора прилюдних торгів за адресою м.Київ, вул.Глибочицька, 17, корп. 2, каб. 224 приміщення ТОВ "Форт". Бажаючим взяти участь в торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за телефоном: (044) 207-10-87.

Степан СЕМЕНЮК

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

"СИМФОНІЯ" ЦЕРКВИ І КРЕМЛЯ

Чого чекати від "нового-старого" патріарха РПЦ?

Усі формальності доконані, митрополита Кірілла затверджено патріархом Московським і всієї Русі з благословенства Кремля. Конкурентів властиво не було. 12 тисяч омоновців, міліції і військ забезпечували спокій Помісного Собору РПЦ.

Нас, очевидно, цікавить те, що сказав у своїй престольній мові новий шістнадцятий московський патріарх. А сказав він все те саме: основним завданням його буде оборона зовнішніх рубежів російської Церкви. Здійснювання цього завдання Кірілл називає своєю службою. За його словами, ця служба має особливе значення, яке виникло у зв'язку з тим, що постали незалежні держави на історичній території Русі, читай – Росії. Добре, що хоч визнав, що існують незалежні держави на тій території. Але не радіймо наперед, бо він має своє поняття про незалежність держав. Він говорить: шануючи їхню суверенність і турбуючись про добро кожної з тих держав, патріарх Московський покликаний до того, щоб турбуватися збереженням духовних зв'язків між народами тих держав, в ім'я збереження тієї системи вартостей, яку для світу несе спільна православна цивілізація Святої Русі. Все зрозуміло! Чи "наш" митрополит УПЦ МП В.Сабодан, член Синоду РПЦ, далі буде обманювати людей?

Президент РФ Д.Медведєв на честь нового патріарха "справив" у Кремлі великий бенкет з приводу інтронізації, на який прибуло 249 ієрархів РПЦ і представників інших православних Церков. Медведєв у своїй промові наголосив, що вибір Кірілла на патріарха РПЦ – "то величезна подія в житті нашого краю, в житті всіх православних народів". Співзвучність думок патріарха і президента зрозумілі. Цікаво лише, котрий з них копіював другого. І президент, і патріарх однозначно визначили зовнішні кордони російської православної Церкви – в симфонії російської імперії. Адже православні народи – то не лише Росія, а також Румунія, Болгарія, Сербія, Греція, Грузія, Вірменія, Білорусь і Україна. Немалі відсотки православних є в неправославних державах, таких, як Польща і країни Балтії.

Патріарх Кірілл, повчаючи, що належить до держави, а що до Церкви, одночасно покликався на візантійську традицію, де між Церквою і імперією існувала, як він висловився, "симфонія", тобто співпраця в дії.

Скликання Помісного Собору і вибори патріарха Кірілла на патріарший трон були добре зрежисовані. Брали в цьому святі участь і визначні державні чільники Росії, в тому числі і вчорашні мафіозі, а тепер бізнесмени.

Гостей було багато з РФ і з-за кордону, в тому числі і делегації від нехристиянських церков та релігій, бо Росія не лише багатонаціональна держава, а також багаторелігійна.

Досить велика делегація прибула із Ватикану. Папа Бенедикт XVI передав особистого листа Кіріллові, в якому зокрема писав: "Моєю найщирішою надією є, що будемо продовжувати співпрацю в пошуку доріг і зміцненню єдности в Христовому Тілі, у вірності молитві нашого Спасителя, щоб всі були одно, щоб всі повірили"... Біда в тому, що Ватикан і Москва розуміють "єдність в Тілі Христовим" як підпорядкованість інших тільки собі.

Мабуть, шістнадцятий у Ватикані сподівався на швидку домовленість і зустріч з шістнадцятим у Москві. Про це мала б свідчити дуже прихильна Кіріллові католицька преса у всьому світі перед виборами нового патріарха, що зрештою продовжується і зараз. Але вже наступного дня стало відомо, що на швидку зустріч двох шістнадцятих не можна сподіватися, принаймні не цього року. Як повідомляють з Москви, причиною цього є вимога московського патріарха попередньо вирішити питання так званого прозелітизму і греко-католицької (уніатської) Церкви на "канонічній території" московського патріархату. За прозелітизм Москва вважає творення католицьких парафій на її території (хоч творення православних парафій і місій МП на Заході Москва не вважає за прозелітизм).

А якщо йдеться про уніатство, то тут мається на увазі Українська Греко-Католицька Церква (УГКЦ), передовсім в Україні і "там, де вона ніколи не була", тобто на всьому постсовєтському просторі. Така вже московська релігійно-політична чи політично-релігійна подвійна мораль.

Ця заява представників МП була холодним душем на голови католицької делегації. Однак треба думати, що Ватикан буде робити все, щоб домовитися з Москвою. Питання лише – яким і чиїм коштом?

Яке місце у цих можливих домовленостях Ватикану і Москви займе питання УГКЦ і патріархату зокрема? Тривожне питання, хоч охоплює воно не лише УГКЦ.

(Як причинок до роздумування: *не треба забувати, що німці і росіяни мають досить довгу спільну історію династичних зв'язків – віками царями Росії були німці, а також спільну колонізаційну історію в Європі. Тому навіть у роки II світової війни нацисти фаворизували на захоплених територіях СРСР російські різні організації, як Комітет Освобождєнія Народов Росії чи російську православну Церкву.*

Сьогодні Німеччина невипадково виступає, по суті, як адвокат Росії, про що можуть свідчити неоднозначні заяви МЗС Німеччини і самої Меркель. І йдеться тут не лише про російський газ.

Здається, що Європою знов проблискує ідея "Римської імперії німецького народу" поруч московського "ІІІ Риму").

І хоча в Росії тільки 4% "православних" ходять до церкви (формально признаються до православ'я 75%), проте російська православна церковна ієрархія завжди була на боці державної влади. П.Чаадаєв називав РПЦ "державною церквою", якою вона була і за совітських часів, і залишилась досі. Сьогодні також обиді сторони черпають з цього симбіозу користь. Російський священик і публіцист Яков Кротов каже, що в теперішній Росії Православна Церква намагається відігравати роль ідеологічного відділення ЦК КПРС. Щось у цьому є. А публіцист і політолог Анатолій Баранов пише, що РПЦ стала "частиною відділення канцелярії президента в справах віруючих, феодального Московського патріархату і корпорації церковних олігархів".

Так чи сяк, Кірілл – то не Алексій II. Кірілл – вправний політик, досвідчений дипломат, досконало знає середовище РПЦ, бізнесу і Кремля. Володіє англійською, французькою і німецькою мовами. Він здатен домовитися з кожним: з простими людьми, бізнесменами чи інтелектуалістами і владою. Тому так добре йому йшло в інтересах – вважає Ніколай Мітрохін з московського "Меморіалу". В 90-х роках XX ст. його (митр. Кірілла) в Росії називали тютюновим митрополитом, він був знаний як спритний менеджер, використовував право РПЦ на імпорт із-за кордону товарів у рамках т.зв. гуманітарної допомоги, що були звільнені від мита, і замість молока в порошку для дітей привозив цілі контейнери цигарок. Завдяки йому і його товаришам РПЦ створила цілу мережу інтрактних фірм поза контролем влади, як, наприклад, люксусовий Даниловський будинок прочан у Москві, в якому найдешевша кімната коштує понад сто євро за день.

А що з "широкою самовряд-ністю" УПЦ МП Владіміра Сабодана? Що з мрією про автономію тієї Церкви? Цього питання на Помісному Соборі РПЦ не порушували. Взагалі таких питань не було. "УПЦ" МП надалі лишається тим, чим була досі – "п'ятою колоною" Росії в Україні.

Слухаючи виступи президента РФ і патріарха Москви на бенкеті в Кремлі, з гіркотою подумав: а коли наш Президент стане так разом з патріархом України-Руси і скаже своє вагоме слово?

***

Патр. Кірілл від 1968 року був задіяний у відділі зовнішніх стосунків РПЦ: брав участь у засіданнях вже неіснуючої ХМК (Прага), і тоді почав працювати в СРЦ в Женеві – до 1974 р. На засіданні СРЦ в Найробі Кірілл заявив, що в його краю нема жодних переслідувань Церкви і гостро засудив знаного священика Глеба Якуніна. З 1978 року Кірілл був куратором православних парафій МП в Фінляндії від 1989 року очолював відділення зовнішніх відносин МП, а від 1995 р. став членом президентської Ради релігійних організацій і одночасно Комісії державних нагород літератури і мистецтва. Від 2003 року був співголовуючим Робочої Групи співпраці РПЦ і МЗС РФ. Чи Помісний Собор РПЦ міг не вибрати його патріархом? І чого ми можемо сподіватися від нового-старого патріарха РПЦ?

МЕМОРАНДУМ ФОРУМУ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

Закони про місцеве самоврядування та вибори депутатів місцевих рад повинні бути виразниками і репрезентантами інтересів громади і громадян, а не волі партійних вождів.

Необхідно здійснити реальну децентралізацію в бюджетній та організаційно-управлінській сферах територіального самоврядування, законодавчо забезпечивши їхню фінансову самодостатність та набуття відповідних повноважень у галузі управління.

Нагальною є потреба збалансування повноважень різних гілок влади, чітке і конкретне визначення їхніх повноважень, однозначне закріплення за інститутом Президента України формування стратегічного курсу внутрішньої і зовнішньої політики держави.

Все це повинно створити надійний бар'єр на шляху подальшої олігархізації політичного життя країни, захистити її від узурпації політичної влади бізнесовими кланами, міжусобиці яких боляче позначаються на долі всього українського народу, кожного його громадянина та дискредитують міжнародну репутацію України.

2. Негайно провести реформу судової та правозахисної системи.

3. Законодавчо закріпити статус борців за незалежність Української Держави.

4. Законодавчо унеможливити існування в будь-якій формі людиноненависницьких ідеологій – фашистської та комуно-більшовицької. Здійснити люстрацію в сфері державної влади та публічного політичного життя.

В економічній сфері:

1. Від політики популізму та олігархізму перейти до політики національного прагматизму.

2. Створити преференції для розвитку дрібного і середнього підприємництва.

3. Оздоровити фінансово-банківську систему. Відновити та оптимізувати механізми кредитування. Зробити кредити доступними та посильними.

4. Зробити прозорими і доступними для широких підприємницьких кіл механізми набуття земельних ділянок як просторового підґрунтя їхньої діяльності. Законодавчо унеможливити спекулятивні явища на вторинному ринку землі через запровадження відповідних преференцій для державних і самоврядних органів влади та інвестиційних зобов'язань і системи жорсткого контролю за їх виконанням для суб'єктів господарювання.

5. Запровадити систему стимулювання для інноваційних технологій, енергоощадності та матеріалоощадності, збільшення наукоемних та інтелектуаломістких виробництв, диверсифікації енергозбереження.

У соціальній сфері:

1. Поступове наближення до європейських соціальних стандартів.

2. Створення умов для рівного доступу до якісної освіти.

3. Планомірне запровадження страхових засад в систему охорони здоров'я.

4. Пріоритетний розвиток будівництва соціального, доступного житла та житла для молодих сімей.

5. Перегляд системи пенсійного забезпечення.

У сфері духовного розвитку:

1. Забезпечити системне подолання наслідків духовно-культурного колоніалізму та протидію духовному імперіалізму.

2. Захистити інформаційний простір держави шляхом впровадження відповідних преференцій для українського книгодрукування, україномовних друкованих та електронних ЗМІ, українського кіновиробництва, українського театру, музейної справи тощо.

3. Пріоритетний розвиток туристичної галузі із забезпеченням належної репрезентації досягнень української матеріальної та духовної культури, розкриття її правдивої історії.

Глибоко переконані, що реалізувати наші програмові цілі можливо за умови згуртування всіх націоналістичних, патріотичних сил в єдину політичну силу на засадах ідеологічної єдності, близькості політичних поглядів, організаційної переконаності та рівного партнерства.

Слава Україні! Героям Слава!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЖИТИ ДЛЯ УКРАЇНИ

З доповіді на Форумі націоналістичних сил у Львові

Ярослав СВАТКО

Історію організованого українського націоналістичного руху ми справедливо починаємо від Євгена Коновальця. Звичайно, не можна викидати з нашої історії і Липинського, і тарасівців, але ті підходи, які проявилися в феномені ОУН і УПА, схемно окреслив Євген Коновалець. Він першим застосував системний підхід, основою якого було Шевченкове формулювання нації як спільноти мертвих, живих і ненароджених. Коновалець у своїх листах до однодумців – ветеранів визвольної боротьби УНР і ЗУНР визначив основною причиною поразки неготовність української нації до боротьби. Так, були герої – свідчення того і Крути, і Базар, і безперервні повстання отаманів, але і героїв було замало, і лідери боротьби занадто вузько розуміли своє завдання. Або ж не розуміли взагалі, і говорили про якесь "братство" з окупантом, який заперечував право українців на свою державу. Українська Військова Організація, хоч ззовні виглядала на структуру, створену для підготовки визвольного повстання, весь час займалася не лише військовими справами: вона створювала і поширювала пропагандивні матеріяли, вона виховувала майбутню національну еліту. Коли ж діти ветеранів визвольної війни стали студентами і почали самі створювати підпільні організації для боротьби за незалежність, Коновалець ініціював і довів до завершення процес об'єднання цих нових підпільних структур з УВО в єдину Організацію Українських Націоналістів.

Тут треба говорити про особливості українського визвольного руху. Ми бачимо системний підхід, створюються не лише підпільні структури, з'являється етика руху, і головне: основою для побудови стає нематеріяльний фактор, а віра. ОУН будується за принципом християнських орденів. Альтруїзм проти матеріялізму – це дуже несиметрична відповідь викликам тодішнього світу, де груба сила панувала в політиці значно відвертіше, ніж сьогодні. Якщо Ви хочете зрозуміти силу ОУН, то повинні просто константувати, що Декалог, Правила і Прикмети не були, як сьогодні, гаслами, які діють від початку і до закінчення виборів – завдяки вірі вони матеріялізувалися у реальні вчинки. Але це могли матеріялізувати лише люди, які мали віру, тому тих, хто віри не мав, в ОУН просто не брали. Є простий закон зміни суспільства: для того, щоб його змінити, йому потрібно віддавати свій талант, спроможності, врешті, своє життя – частинами і повністю. Не очікуючи нічого взамін. Молоді люди, які вчилися в університетах і водночас творили ОУН, це робили. Дехто віддавав життя одразу, і вони ставали легендами в процесі становлення самої ОУН. Але більшість робила непомітну для загалу і незрозумілу для наших з Вами сучасників роботу для зміни свідомости суспільства. А ефективність функціонування системи була тому, що вимоги були однакові до рядових членів і до провідників. Відомо, що у неділі крайовий провідник ОУН Степан Бандера виїздив у села читати селянам просвітницькі і агрономічні лекції, і політику додавав при цьому. Він це робив так само, як і сотні інших членів ОУН – бо "собачий обов'язок" не ділить людей на привілейованих і звичайних. Оце спроектуйте на сьогодні, і уявіть собі, що хтось із політичних лідерів приїхав би в неділю з лекцією в село Затемне. Відчули різницю? Оце пояснює, чому ОУН була ефективною, а нашим політикам, згідно з соціологічними опитуваннями, вірять все менше і менше громадян.

Бандера, звичайно ж, не тому був краєвим провідником, що їздив по затемних селах. Він запропонував суспільну архітектуру Організації, яка б дозволила ефективно використати двигун віри. Не про підпілля йшлося – про використання громадських можливостей для роботи в суспільстві з метою проникнення національної ідеї в ті закутки суспільства, куди, здавалося б, її не так просто донести. Схема жива і сьогодні, поки на початку 90-х було достатньо ветеранів УПА, для яких поняття віри було не показушним, а внутрішнім і природнім. Це працювало, і навіть допомагало партіям на виборах. Якщо сьогодні, говорячи зрозумілою політикам мовою, схема "нє катіт", то я раджу перевірити, чи працює двигун. Вставлений в сучасну політичну систему України він і не запрацює, бо поняття віри і альтруїстичної праці для України для сучасних політиків – це щось зовсім чужорідне.

Чужорідними для сучасних політиків є рішення ОУН у справі уряду 30 червня та Української Головної Визвольної Ради. Проголошення відновлення Української Держави 30 червня 1941 року було одноосібним рішенням бандерівської ОУН, яке здійснювалося без консультації з іншими українськими організаціями хоча б тому, що українці це робили приховано від керівництва Райху. Однак, проголосивши державу, бандерівці вводять в уряд велику кількість людей, непричетних ні до ОУН, ні навіть до її діяльности. Єдиним критерієм доцільности була користь для України. В тій системі світоглядних координат в ОУН не могло бути ніяких власних шкурних інтересів – була місія, для виконання якої слід було прожити життя кожному членові. Потім ті ж підходи повторюються при створенні УГВР та Ґенерального Секретаріяту. Уявіть собі, що партія, вигравши вибори у Верховну Раду, при створенні уряду користуватиметься тими підходами, що Стецько в 1941 році. Не зрозуміють партійні верхи і спонсори. Ось вам видима відмінність ідеології ОУН та ідеології сучасних політиків.

Аналіз сьогоднішнього стану українського націоналізму варто починати від проголошення Незалежності. Тут треба виразно і чесно говорити про кілька речей. Так, проголошення Незалежности – це перемога націоналізму, це перемога ідеї української самостійности. Який ще суспільний рух в Радянському Союзі боровся за самостійність? Дисиденти? Прочитайте самвидав і вироки: вони боролися за права людини, і саме завдяки їм ми маємо в сьогоднішній Україні свободу слова, свободу зібрань тощо. Але ідею незалежности відстоювали ті, кого до останніх днів таврували "українськими буржуазними націоналістами", кому за це давали жорстокі вироки, в тому числі й розстріли. Те, що сьогодні над Україною є національні, а не червоно-сині прапори, ми завдячуємо самопожертві тих тисяч націоналістів, які донесли ідею незалежности до часу розпаду СРСР і запалили нею українське суспільство.

Однак ціна цієї перемоги для націоналістичного руху була дуже високою. Гинули найкращі і найнебезпечніші для ворога української незалежності. 1991 року ми мали ситуацію, коли були хороші методичні напрацювання, як слід робити ту чи іншу організаційну справу, ще вистачало вивчення старим вишколом виконавців, але бракувало людей, здатних осмислити нові обставини, розібратися, які механізми і в яких суспільних напрямках працюватимуть, а які – ні. Додайте до цього фактори явної і неявної боротьби з націоналізмом сил, які не змирилися з фактом існування України як держави, а також приплив людей, які прийшли в націоналістичні ряди з суто прагматичних міркувань і почали руйнувати духовну цілість орденської системи, і ви отримаєте достатнє пояснення, чому націоналізм після проголошення Незалежности почав втрачати політичні позиції в Україні. Повторюю, йдеться про політичні позиції, але аж ніяк не про місце в суспільній свідомості. Щодо останньої, то вона повільно позбувалася радянських стереотипів, еволюціонувала в бік усвідомлення окремішного від Москви місця в світі і Європі, починала інакше дивитися на свою історію. А в політиці націоналізм не зміг виробити настільки докладної стратегії, як зробили творці ОУН на початку 30-х років. Лінією Бандери, Стецька і Ленкавського було "створювати обставини, а не пристосовуватися до них". В сучасній Україні націоналістичні партії частіше пристосовуються до обставин, аніж ставлять суспільство перед власними рішеннями і вчинками, навіть якщо ці вчинки обіцяють важкі політичні наслідки для ініціятора. Приклад Бандери, який відмовився в ґестапо відкликати Акт 30 червня, не діє на сучасних політиків. Очевидно, перестав діяти двигун віри і самопожертви, і тим, хто називає себе націоналістами, треба вирішити: чи потрібна ця віра і самопожертва. Якщо потрібні, то як їх відновити.

Не можна сказати, що в цей період ОУН діяла вже зовсім безсистемно, траплялись вдалі суспільні ходи, які викликали позитивні зрушення. На Конференції ОУН у березні 1992 року серед першорядних справ називалося створення проекту Конституції. Була створена група з фахівців державного права під керівництвом Михайла Ратушного, яка створила проект, що у 1994 році презентував Конгрес Українських Націоналістів – партія, створена ОУН для політичної діяльности. Підходи були як в уряді Стецька: працюють ті, хто краще розуміється на державному праві. Сама поява проекту мала велике значення для подальшого розвитку української політики, почали з'являтися нові проекти, ідея прийняття Конституції завоювала політикум, і хоч не все з того проекту увійшло до діючого Основного Закону, але головне – він був прийнятий.

На жаль, цей приклад скоріше виняток, аніж правило, коли націоналісти намагаються ініціювати суспільні зміни. Про причини я говорив раніше, додам, що є ще одна: нерозуміння того, що орденські принципи ОУН не можуть бути застосовані в політичній партії. Якщо ви хочете перетворити ОУН на партію, то це означає, що потрібно ліквідувати ОУН. Бандерівська ОУН намагалася довший час звести свою роботу до обслуговування свого політичного проекту – Конгресу Українських Націоналістів. Нічого доброго це не принесло ні ОУН, ні КУН. Наші друзі мельниківці намагалися те саме зробити через УРП. Результат такий самий: політичні ефекти мізерні, і від явного політичного напрямку вони відійшли. Це не означає, що українська нація вже не потребує структур, які б діяли на принципах ОУН, просто для кожного завдання – свій інструмент. Якась частина політичного неуспіху націоналізму від часу проголошення України є наслідком невластивого використання і ОУН, і націоналістичних партій.

Тепер про майбутнє. Націоналізм – це основний інстинкт нації, і якщо він пропадає, то – нації нема. Ми не можемо сказати, що українська нація втрачає усвідомлення самої себе. 17 років незалежности скоріше дозволили нації краще усвідомити себе і свій стан. І вона це усвідомлює краще, ніж політики, які претендують на національне лідерство.

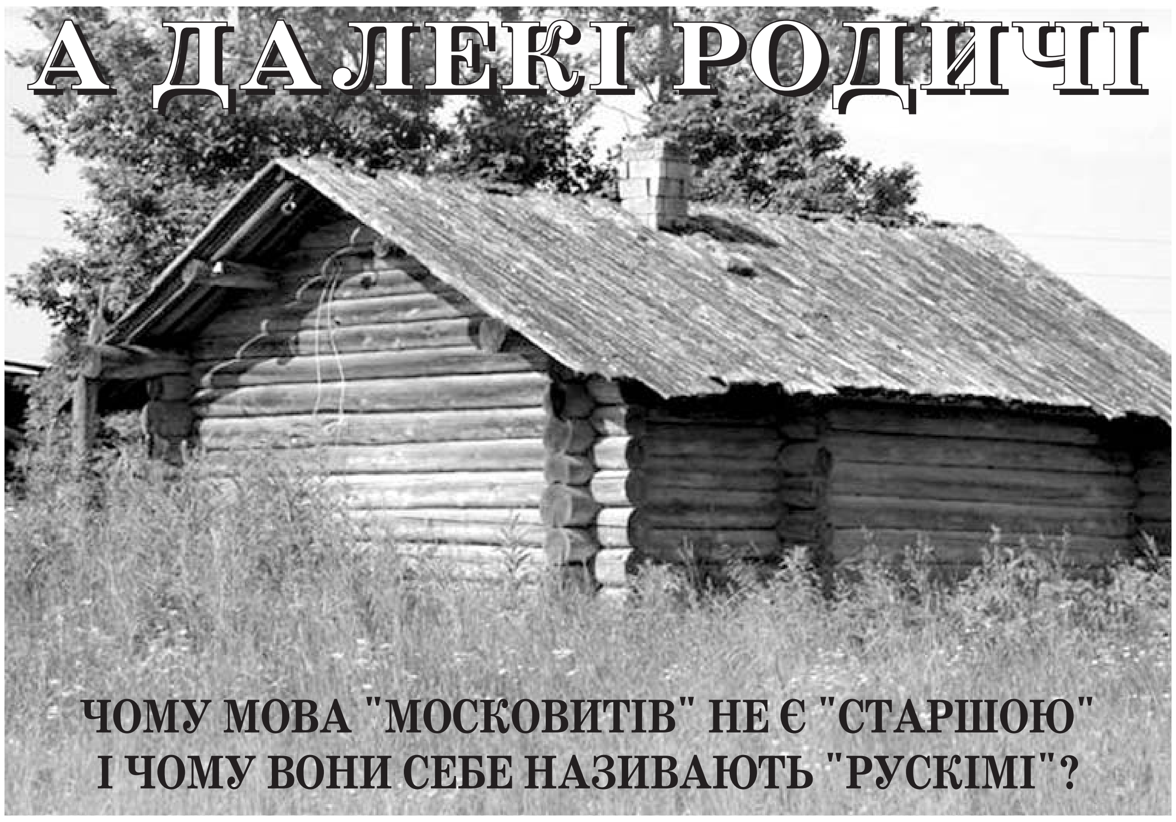
Носієм національної ідеї в кожній нації найчастіше буває людина, яка сама собі дає раду в різних обставинах, і тому може частину власної енергії витратити для добра спільноти. В Україні такою верствою традиційно було селянство, яке саме себе годувало, і біля якого годувався державний апарат. Більшовицька система, для побудови суспільства, залежного від державного апарату, мусіла розбити систему, відібрати від самодостатніх людей засоби самостійного утримання себе і своїх родин і перетворити суспільство на економічно однорідну пролетарську масу. Це, відповідно, витворило у людей іншу психологію: людей залежних, потребуючих, тих, які живуть з ласки державного володаря. Багато проблем України сьогодні викликані тим, що порушена нормальна структура суспільства, люди, які самі в стані повернути суспільну рівновагу в кризових явищах, позбавлені можливостей це робити. Звичайно, в сьогоднішній структурі суспільства селянство не може мати такої ваги, як 100 років тому, але йдеться не про сільське господарство, а про самодостатніх людей. Про той середній клас, який сам собі дає раду, годує сім'ї і може приймати самостійні рішення. Для оздоровлення нації після комуністичної хвороби Україна потребує здорового середнього класу. А якщо так, то потрібна програма розвитку цього класу.

Я хотів би закінчити словами головного політвиховника УПА Петра Федуна-"Полтави" з праці "Україна погибає! Хто винуватий в цьому?": "Ми віримо в здорові сили України, у величезні спроможності українських народних мас, в їхній здоровий національний інстинкт, віримо в невмирущу волю українського народу до самостійного національно-державного життя. Ця воля не дала нам загинути впродовж довгих сторіч неволі. Ця воля вивела нас в минулому сторіччі на шлях нашого національного відродження". Я теж вірю у внутрішнє національне здоров'я українського народу і знаю, що наш народ дасть собі раду і з сьогоднішніми проблемами. Але скажу, що коли ви – націоналісти, то мусите зробити цю дорогу в майбутнє простою і зрозумілою. Це те, чого найбільше потребує сьогодні Україна. Це можна зробити лише в один спосіб: віддаючи себе Україні так, як віддавали себе Бандера і "Полтава", Стус і Красівський. Це вічна правда національного життя: нація живе доти, доки є люди, готові жити заради неї. І це єдине певне майбутнє українського націоналізму, яке не потребує прогнозів – жити для України.

Слава Україні!

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

НЕ БРАТИ, А ДАЛЕКІ РОДИЧІ

ЧОМУ МОВА "МОСКОВИТІВ" НЕ Є "СТАРШОЮ" І ЧОМУ ВОНИ СЕБЕ НАЗИВАЮТЬ "РУСКІМІ"?

Володимир КЛИМ

Відмовившись від материнських мов, меря, мурома, мещера, а пізніше печора, югра, водь зникли, бо стали "рускі-є"... А самодостатня руська (українська) мова, чим далі, тим більше, відкидала навіть при написанні літописів та книжок запозичені староболгарські слова, тим більше, що розмовна мова простих людей залишилась майже незмінною (так завше було й буде в Україні, бо "вчителі", "союзники", "окупанти", "брати" відходять, а засмічена в результаті цих контактів древня українська мова відкидає "суржиковий" непотріб, повертаючись до власних незамулених джерел...).

У сучасній українській мові є слова, запозичені зі староболгарської мови, зокрема із закінченнями на "-ство" та "-тель"...

Проте в нинішній російській мові (це при тому, що московити, на відміну від українців, живуть значно далі та північніше від Болгарії) таких слів набирається надзвичайно багато: запозичені староболгарські слова є її істотною складовою (суттєво відрізняються від їхніх українських і білоруських відповідників).

ТРЕТІЙ (перша частина етапу до 1480 року). За 240 років, допоки Москва була улусом Золотої Орди, московські князі, отримавши від золотоординського головного хана на берегах "великої татарської ріки" Волги ярлик на право збирання ясака (данини) з навколишнього угро-фінського люду, використали це для економічного, політичного та військового піднесення азійської Московії, яка ввібрала все найгірше від монголо-татарів, оскільки століттями "пили кров" з поневолених народів Євразії. Тож фактичною духовною матір'ю Москви була столиця Золотої Орди – Сарай. Не цивілізовані європейські, а дикі жорстокі азійські порядки запровадила слухняна Москва на підконтрольних їй теренах, поступово залучивши до своєї знаті татарських, мордовських ханів та мурз, які стали щирими дворянами-московитами.

За наступні 209 років (друга частина етапу до 1689 року, коли став правити цар Петро I) Москва завоювала не лише більшість угро-фінських народів Європи та Азії, а й підкорила татарів у Казані (в дійсності поволжських болгар), Астрахані – на Волзі та Сибіру – на Іртиші та Обі, братів монголів – калмиків на нижній Волзі, дійшовши до берегів Тихого океану. Московити протягом XIII-XVII століть запозичили татарські (тюркські) слова, які стали невід'ємною складовою "вєлікого і могучєго язика", зокрема й ганебну лайку, якою монголо-татари принижували, "заколисували" та "виховували" своїх вірнопідданих "ясачників"...

Але найбільшим здобутком Москви стала військова Переяславська угода 1654 року, яку наступні царі використали "по-братськи" на власну користь, поступово "приєднавши" землі Білорусі та України. Кращі українські уми впродовж XVII-XVIII століть збагачували московську мову, релігію, культуру, науку, які стали "вєлікорускімі". Фактично з епохи царювання Петра I продовжився перерваний перший період вже повторного благодатного впливу української мови та культури на недосконалу та відсталу московську, яка лише з цього часу, у XVIII-XIX століттях, перетворилася на "рускій язик". Саме в той час московські правителі та їхні слуги створили міти про те, що раніше був "єдіний древнєрускій язик", що спадкоємцем його лишається нинішній московський (рускій) язик, "а малорускій (українскій) – єто не язик полян, а галічан", "который іспорчен вредним вліянієм польского язика". Тому цю "зіпсовану (українську) мову" треба "привести у відповідність" до російської... Реальність була іншою, бо неписьменна відстала Московщина потребувала українських умів, які сотнями й тисячами пішли на заклик царів до Московщини, сприяючи створенню для неї нової російської мови та нової російської культури.

Продовження.
Початок у №№ 274–276.

Назвемо лише деякі імена: Єпифаній Славинецький, Арсеній Сатановський, Симеон Полоцький, Інокентій Гізель, Іоникій Галятовський, Лазар Баранович, Дмитро Ростовський (Туптало), Стефан Яворський, Гавриїл Бужинський, Теодосій Яновський, Теофан Прокопович, Максим Березовський, Дмитро Бортнянський...

Цього факту неможливо ні заперечити, ні приховати. Випишемо скупі дані про декого з цих українських світочів з "Советского энциклопедического словаря, "Советская энциклопедия, Москва, 1982 год":

Інокентій Гізель (бл. 1600–1683) – діяч української культури, історик. Ректор Києво-Могилянської колегії, з 1654 року архимандрит Києво-Печерської лаври. Учасник переговорів 1654 року про спілку України з Росією. Ймовірний засновник "Синопсиса";

Лазар Баранович (бл. 1620–1693) – український церковно-політичний діяч, письменник. Прихильник поєднання України з Росією, разом з тим відстоював незалежність українського духовенства від московського патріарха. З 1657 року – Чернігівський архиєпископ. Заснував друкарню;

Дмитро Ростовський (Туптало) (1651–1709) – митрополит Ростовський, письменник. Підтримував реформи Петра I за умови невтручання держави у церковні справи. Уклав нову редакцію "Четий-Миней", автор антирозкольницьких творів;

Стефан Яворський (1658–1722) – російський церковний діяч, письменник. У 1700–1721 роках місцеблюститель патріаршого престолу. Автор полемічного релігійного твору проти лютеранства "Камінь віри";

Гавриїл Бужинський (? –1731) – російський церковний діяч (член синоду, протектор всіх шкіл та друкарень, єпископ), письменник, перекладач;

Теофан Прокопович (1681–1736) – російський державний та церковний діяч, письменник, сподвижник Петра I;

Максим Березовський (1745–1777) – російський та український композитор. Член Болонської філармонічної академії (1771 рік). Створив новий тип російського хорового концерту. Опера "Демофонт" 1773 рік;

Дмитро Бортнянський (1751–1825) – російський композитор. За національністю українець. Майстер хорового письма "а капела". Створив новий тип російського хорового концерту. Камерно-інструментальні твори – перші взірці коротко-циклічної форми у російській музиці. Автор опери "Син – суперник" (1787) і інших.

ЧЕТВЕРТИЙ (з 1689 року до 1917 року). Починаючи від царювання Петра I і закінчуючи зреченням престолу Миколи II до Московії, яка називалася вже Російською імперією, постійно приїжджали німецькі (запозичені слова: "галстук", "контора", "лампа", "дом", "секретарь", "шкаф", "стул" тощо), голландські (Петро I вчився в Голландії будувати кораблі: "гавань", "матрос", "швартов", "мачта", "шлюпка", "койка"...), французькі ("брюнет", "шофер"...), англійські ("рельс"...) вчені, інженери, купці, підприємці, ремісники, військові, агрономи. Цей блок у більшому чи меншому обсязі присутній практично у всіх європейських мовах, коли були введені нові слова, пов'язані з географічними відкриттями, розвитком торгівлі, буржуазними революціями, змінами політичних устроїв держав, новими напрямками у культурі, мистецтві, філософії, військової справи, розвитком спорту, а головно – внаслідок стрімкого розвитку науки та промисловости.

Азійська Московщина стала запроваджувати європейські нововведення, перейшла на нове літочислення, змінила слов'янські (давньоруські) назви місяців на латинські (наприклад, український місяць "жовтень" чи білоруський "кастричник" перетворився у московитів на "октябрь"). Створюються "кальки" шляхом мовних запозичень: з французької "impression" (враження) – "im" ("в") – "press" ("печать") – "ion" ("ение") – виникає "впечатление"; з латинської "insectum" (комахи) – "in" ("на") – "sectum" ("секти" – "сечки" – вкриті насічками тільця комах) – виникає "насекомое"... Замість "борща" чи навіть "щєй" – з'явилася "калька" з німецької мови – "erste" – "первое", а за ним не "каша чи картопля з печенею", а – "zweite" – "второе"... Можемо переконатися у неперервності та системності запозичень і кальок у молодій, новій московській мові на всіх вищенаведених чотирьох етапах її формування...

Як кажуть, на здоров'я. Це їхня внутрішня справа. Але до чого тут ми, українці? Скільки можна "вішати нам на вуха локшину" про "єдині корені", "спільну колиску", "про народи-брати", "про старшого брата"? У сім'ї "старший" брат так себе не поводить, не обкрадає і не кривдить братів "молодших". Та хіба ми "малі", "молодші" чи "менші"?

Ми, українці, маємо право на історичну правду як про наше минуле, так і право на повнокровне життя у майбутньому. Тому мусимо спростувати московські міфи, які, мов кайдани, не дозволяють нам відірватися від сфальсифікованої москвою нашої історії...

Невже ми не маємо права очистити мову від чужих слів, насильно впроваджених до нашої співучої солов'їної мови? Адже так постійно чинять французи, захищаючи свою мову від засилля англійських слів... Так вчинили після відродження своєї незалежної держави у 1918 році наші брати-слов'яни чехи, які безжально викинули німецькі слова, що за 500 років бездержавности спотворили чеську мову. За кілька років рідна мова чехів стала чистою, самодостатньою, вона повернула до вжитку витіснені слова-сироти. Окрім того, маємо позитивний досвід "українізації" в 1922–1928 роках.

Ще раз звернемося до джерела ("Лингвинистический энциклопедический словарь", Москва, Сов. Э., 1990 г.), в якому на ст. 429 тема "Русский язык" починається такими словами: "Російська мова вичленувалася в XIV–XV століттях з древнєруської мови, яка розпалася, від якої походять також українська та білоруська мови.

Відмінність російської мови від української та білоруської полягає у специфічних особливостях її системи, головним чином у фонетиці і морфології.

У фонетиці такими особливостями є, наприклад, наявність "ро", "ло" і "ре", "ле" в коренях слів між приголосними при "ры", "лы" та "ри", "ли" в українських і білоруських мовах (рос. "крошить", "глотать", "тревога", "слеза"; укр. "кришити", "глитати", "тривога"; біл. "крышиць", "глытаць"), вимова поєднань м'яких зубних і шиплячих з j при довгих м'яких приголосних в українській та білоруській мовах (рос. "платье", "судья"; укр. "плаття", "суддя"; біл. "плацце", "суддзя"), вибухове або фрикативне "г" при фарингальному h (рос. "город", укр. "hород", біл. "hорад") тощо.

У морфології такими особливостями є відсутність особливої звертальної форми при її наявності в українській та білоруській мовах (рос. "брат!", "син!"; укр. "брате!", "синку!", біл. "брате!"), відсутність чередування "к", "г", "х" з "ц", "з", "с" у відмінкових формах іменників при її наявності в українській та білоруській (рос. "нога – на ноге", укр. "нога – на нозі", біл. "нага – на назе"), широке розповсюдження форми іменного відмінка множини закінчення – а(-я) під наголосом у іменників не середнього роду за його відсутности в українській і білоруській (рос. "дома", "учителя", укр. "доми" (хати – **В.К.**), "учителі", біл. "дамы", "учітелі") тощо. Значні відмінності між російською, українською та білоруською мовами спостерігаються у лексиці як найбільш змінній (рухомій) і підпадаючій зовнішнім впливам частини (розділу) мови.

Діалекти та говірки російської мови об'єднують у говори (наріччя): північновеликоросійське (найбільш типова форма – "окання") і південновеликоросійське (область "акання" різноманітних типів)"... На тисячі кілометрів різниця в говорах "великоросійського" "язика" звелася до "окання" та "акання", яке, як ми встановили, є наслідком впливу на московську мову асимільованих московитами угро-фінських народів... Однозначно видно, що московська мова – це мова молодшого брата, до того ж азійської тиранської ментальности, бо "старший брат" знищив (асимілював) не лише угро-фінські народи, а й ті залишки мовних племінних особливостей і відмінностей, які існували поблизу Великого Новгорода чи Пскова, Смоленська чи Тамбова в часи Київської Руси, і які ще й нині притаманні своїм різноманіттям більшості регіонів України...

Закінчення
в наступному числі.

Вихід кожної нової книги Героя України, академіка Івана Дзюби привертає увагу громади. Але поява у 2008 році фундаментальної праці "Тарас Шевченко. Життя і творчість" (К., Києво-Могилянська академія, 2008) – це незабутня подія для українства усього світу! На книгу вже надійшли захоплені відгуки від словацького професора Миколи Неврлого – "Шевченко, якого ми не знали" ("ЛУ", 22.11.2007), письменника Олександера Шугая – "Книга, місце якої – поруч із Кобзарем" ("ЛУ", 3.07. 2008). Безумовно, такий всеохопний дослід повинен бути у всіх ВНЗ, кожній бібліотеці України як неперевершений довідник не лише з життя Кобзаря, а й подій XIX століття взагалі… А він з'явився накладом лише 1000 примірників завдяки фінансовій підтримці Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці з Фонду Івана та Єлизавети Хлопецьких.

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ,
голова Маріупольського осередку СУ

ДО 195-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ЗАВЖДИ СУЧАСНИЙ ШЕВЧЕНКО

Шевченка розуміємо настільки, наскільки розуміємо себе…
І.Дзюба

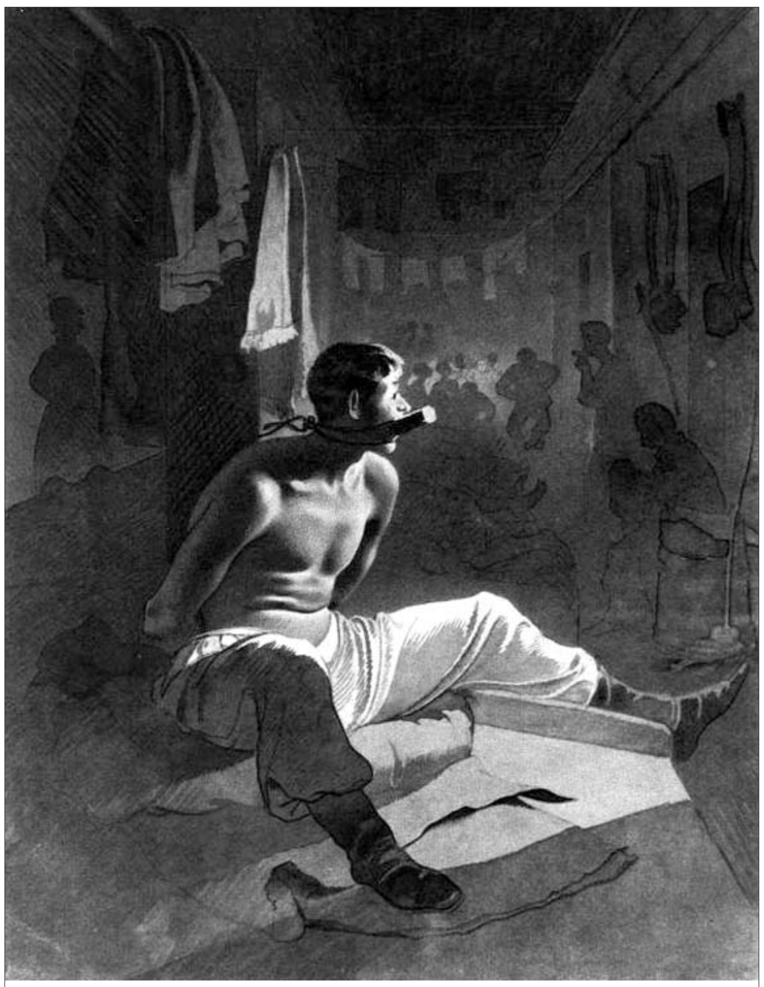
Земний уклін меценатам діаспори! Але коли ж Українська держава почне помічати власні таланти й підтримувати їх?! Мені пощастило читати цю неперевершену працю обсягом 700 сторінок, тому хочу поділитися враженнями з українцями й, можливо, спонукати національно свідомих друкарів перевидати роботу академіка Дзюби.

"Тарас Шевченко" Івана Дзюби – це монографія, котру за обсягом і обширом розвою можна порівняти з великим Дніпром, що тримає у своєму руслі і глибинні підтексти, і безліч окремих тем-островів, кожний з яких потребує уваги, вивчення, зосередження; на додаток вражає оригінальністю особистого підходу до творчости Шевченка, котрий єднає різноманітний життєпис Кобзаря в єдине могутнє річище.

Доробок вражає "читабельністю", доступністю викладання складних проблем. Знаний культуролог не захоплюється нагромадженням новітніх термінів, що затьмарюють розуміння тексту, як це роблять багато сучасних літературознавців. Він дотримується вишуканої простоти і, посилаючись на праці майже 1300 очевидців та дослідників творчости Кобзаря, робить свою розповідь на подив цілісною та високохудожньою. Величезна кількість першоджерел, прискіплива академічна точність наведення найменшого факту додають праці особливої наукової ваги. Відомий поет і суспільний діяч Борис Олійник із сумом пише: "На жаль, саме документально-дослідницький жанр досить скомпрометований вітчизняними скорописцями. Прогалини у знанні реалій заповнюються ложним пафосом, власною міфотворчістю, виправдовуючи все те... патріотизмом. У підсумку – дрімуче дилетантство, яке відштовхує утаємниченого в історію читача. А то й дезорієнтує." ("ЛУ" 19.06.2008). Поверхневий підхід ніколи не був притаманний Івану Михайловичу. Українці знають, що саме завдяки сумлінному вивченню першоджерел він ще молодою людиною сміливо став на прю з величезною машиною радянської ідеології в роботі "Націоналізм чи русифікація?" й не схибив на цьому шляху упродовж життя.

Але, на моє переконання, дзюбівський "Т.Шевченко" має особливий ключик-родзинку, що відрізняє його від попередніх досліджень. Погляд Дзюби на постать Кобзаря – це невгасиме бажання українця зрозуміти: чому Ненька, отримавши Незалежність після століть боротьби, не може позбутися ганебних нашарувань загарбників та швидко досягти високого рівня розвитку? Де витоки тих болючих проблем, котрі ми й досі не можемо подолати? Як Шевченко вирішував ці питання у XIX столітті й що підказував робити нам – нащадкам у XXI? Гадаю, Іван Михайлович здійснив титанічну працю не лише для читачів, а й для самого себе. Його монографія – це міст між XIX та XXI століттями. Це початок Шевченківської доби, що продовжується досі. Це – рукопорадниця Пророка Тараса, простягнута своїм онукам. Адже дзюбівський загадково-дзеркальний афоризм, що я винесла в епіграф, можна прочитати і навпаки: "Настільки розуміємо себе, наскільки розуміємо Шевченка..."

Проте неможливо охопити неохопне й розказати про всі проблеми, які розглядаються в книзі. Торкнусь найпекучіших.

Т.ШЕВЧЕНКО. Кара колодкою. Туш. 1856–1857 рр.

ЧОМУ В УКРАЇНІ ДОСІ ПАПЛЮЖАТЬ ІМ'Я ШЕВЧЕНКА?

Особисто мене ганебні "досліди" О.Бузини та подібних "новаторів"-шевченкознавців ставили просто у безвихідь. Адже в Росії, де я зростала й отримала освіту, ніколи не паплюжили ані О.Пушкіна, ані Л.Толстого – нікого з великих письменників чи художників. Для росіян однозначно: великий митець – свята постать, котру не обговорюють, і якій вклоняються за те, що вона поповнила скарбницю національної культури. Навіть сучасне прилюдне відкриття сексуальних походеньок тих же О.Пушкіна й Л.Толстого нічого не змінили у ставленні до них. Прихильники їхнього таланту лише поблажливо посміхаються з дрібних слабкостей великих людей, котрі продовжують непохитно стояти на п'єдесталах своїх здобутків. То чому ж в Україні дозволено й іноземцям, і власним невігласам звинувачувати генія нації у всіх смертних гріхах? Звичайно, невігласу легше вилити відро бруду на чоловіка, котрий не може йому відповісти, ніж зрозуміти всю глибину його духовних і тілесних страждань. Але чому ганебне ставлення до видатних постатей стало в Україні ледве не поганою звичкою?

Іван Дзюба дає історичну ретроспективу цього явища. З одного боку, ще за життя поета "монархісти й російські націоналісти (в тому числі й "землячки") від М.Каткова до В.Шульгіна створювали атмосферу українофобії, яка й концентрувалась навколо Шевченка як символу українства. Кінець XIX – початок XX століття породили своєрідне антишевченкознавство (яке було продовженням справи фахівців із третього відділення імперської канцелярії 1840–60 років). Воно особливо пожвавлювалося під великі ювілеї поета, коли серіями з'являлись на нього пасквілі. Цю аж ніяк не благородну традицію відроджують на наших очах спадкоємці "киевских русских националистов" 1900-х років з тією ж сфальшованою аргументацією. Власне, антишевченкознавство і починалося в Києві. У заснованому Альфредом фон Юнком "Кіевскомъ Телеграфе" у ч. 45 за 1860 р. надруковано лист до редакції поміщика В.Фліорковського, тодішнього власника Кирилівки, в якому ліберальствуючий крутій виправдовував своє небажання відпустити на волю Шевченкових родичів, склавши вину на них самих, бо не хотіли йти без землі, та на Т. Шевченка. Цікаво, що майже через півтора століття "Кіевскій Телеграфъ", відновлений "новими малоросами", присвятив Шевченкові яскравий пасквіль О.Каревіна "Копытца ангела" (19.05.2003) подібного напряму, але в сучасних термінах". Отже, сучасні ненависники Шевченка є прямими послідовниками російських жандармів, для яких ненависть до України виливається у ненависть до нашого генія.

З другого боку, Шевченко – така величезна скала людського духу, яку неможливо обминути будь-якій владі, партії, суспільному чи мистецькому спрямуванню, тому кожна з цих структур намагається пристосувати ту скалу до власних потреб, щоби виглядати поважніше з висоти її величі. Новітні представники модного постмодернізму, зігнуті корчами брудної сексуальности, також почали тлумачити постать Кобзаря у власних хворобливих секс-уявленнях, оскільки не Він, а вони бачать світ лише з позиції "нижче поясу". Що ж, як-то кажуть: "народжений плазувати ніколи не злетить!" І. Дзюба зазначає: "Все велике духом завжди було докучливе для малих духом, і вони намагались змалити його… обстоюючи своє право бути дрібним і безстидним".

Своїм розумним співвітчизникам Іван Михайлович пропонує при прочитанні Шевченка користатись порадою Дм. Чижевського: "...треба читати твори класиків як щось цілком нове, невідоме, ніколи не читане... Треба духовно "знову народитися", щоб отримати право й можливість доступу до скарбниці мистецтва". А на противагу ворогам України, академік наводить блискучий перелік оцінок творчости Кобзаря видатними діячами світу: "Шевченко – абсолютно геніальний поет", – нобелівський лауреат, російський письменник Іван Бунін. "Я вперше зрозумів з його слів, як треба любити Батьківщину й свій народ", – великий грузинський поет Акакій Церетелі. "Є поети одного міста, одного села, одного народу. Але є поети всіх міст, всіх сіл, всіх народів. Шевченко саме такий поет" – турецький поет-революціонер Назим Хікмет.

Друга проблема, якій віддав життя Шевченко й котру довіку нестиме наша держава:

ПРОТИСТОЯННЯ: УКРАЇНА – РОСІЙСЬКА ІМПЕРІЯ.

У розділі "Царі. Монархія. Монархізм" Іван Дзюба підходить до проблеми здалеку і стверджує: "Генетично ідея абсолютизму вийшла з відродженої римської державної ідеї з девізом: "воління государя". Реальністю абсолютна монархія стала в італійських князівствах XIV–XV ст. Це був прообраз абсолютних монархій XVI–XVIII ст., класичними зразками яких були держави Карла V, Філіппа II, Людовіка XIV". Європейський тип монархії: "Держава – це я!"(Людовік XIV), тобто "Монарх = держава".

"Російське самодержавство XVIII–XIX ст. з певних поглядів можна вважати більш "зрілою" і "досконалою" формою абсолютизму... Тут розвивається ідея ідентичности інтересів народу і царя", тобто "монарх = народ". Російський цар, як і скрізь у світі, ототожнюється з намісником Бога на землі, оплотом правди і справедливості. За часи кріпацтва він оголошується Божим батьком для народу і захисником його від сваволі дворян. Коли в Європі XVIII–XIX ст. зростає капіталізм і потік республіканських та соціалістичних ідей рине до Росії, самодержавство, щоби не загинути, вдається до нової стратегії. Воно звинувачує західні свободи у фальшивості, формальності, зовнішності, на противагу від справжніх свобод – захищених царем.

Далі буде

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9